

[Oluf Pedersen.]

Stauning, er det, som i Dag skal værnes gennem det nationalt danske Samarbejde, og denne Kendsgerning ændres ikke, fordi det tager sin Tid, inden alle naar til Erkendelse af, at der ikke kan drives Samfundspolitik ud fra Ønsket om at værne Særinteresser, og at det ikke vil være muligt at stille alle Særinteresser lige som en Slags lige Uret, thi der gives kun Mulighed for Ligestilling gennem lige Ret.

Derfor har Systemets Samfundspolitik til Formaal at varetage alles Tarv; og den, der tror, at en saadan Politik skal være kold og hjerteløs, maa tro om igen. Den praktiske Retspolitik er nemlig ikke reaktionær, men tager alle nødvendige praktiske Hensyn. Derfor hører jeg til de maaske faa, der tror, at det i Dag er Saatid og Grotid for gode nye Kræfter, og for Danmarks Retsforbund er det ikke noget Offer at gaa ind for en saadan Politik, selv om der efter dette Samarbejde næppe opstaar de samme Partier efter samme Skillelinier som før.

Det maa være muligt at naa til Enighed om en Lovgivning, der skaffer Arbejde for de ledige og flytter Skatten baade hensigtsmæssigt og retfærdigt. Vi har, som det vil vides, vor Teori om, hvordan der naturligt skabes Beskæftigelse for alle gennem Adgang til Jord, ved en Grundskyld, som samtidig giver Midler til Afskaffelse af de varefordyrende Skatter. Det hele er saa naturligt, at det ikke kan slaa fejl. Alligevel har Regeringen foretrukket at gaa andre Veje, saaledes som det er sket gennem Beskæftigelseslovene, og jeg tror da ogsaa, at dette kan give Arbejde, selv om det kun er en Nødforanstaltning, som tilmed er kostbar.

Foreløbig mangler der af de forelagte Lovforslag kun Gennemførelse af eet, nemlig om Igangsættelse af Arbejder og Beskæftigelse af arbejdsløse. Om dette Lovforslag gælder, at jeg ønsker det ændret til alene at være en Lov om Arbejder til Beskæftigelse af de ledige. Foretages der en saadan Ændring, kan denne Lovgivning blive afgørende for en nødvendig Nyordning, som afskaffer al vedvarende Understøttelse, ved at der skaffes Arbejde.

De Ændringer, jeg ønsker, er for det første, at det overlades til Kommunerne. Tanken om en Central, der klarer alt Arbejde her i Landet, kan vel give Anledning til nogle Artikler af Hr. Niels Erik Wilhelmsen i „Berlingske Tidende“, men er i øvrigt et Misfoster. Det maa overlades til det lokale Styre at beskæftige de arbejdsløse. Statsarbejder bør ikke udføres efter Nødlove, thi vi har set, at selv om der arbejdes til

nedsat Betaling, bliver det alligevel dyrere for Staten, og dermed er Lønnedsættelsen til Skade for alle Parter. Men til Gengæld for, at jeg ønsker denne Lov begrænset til specielle Arbejder alene til Beskæftigelse af de arbejdsløse, maa Lønnen derfor være under den tariffmæssige Løn, men over Understøttelserne. Jeg mener for øvrigt, det vilde være rimeligt ved en saadan Lovgivning, at der blev givet et Tillæg for Forsørgere, fordi dette Arbejde har en ganske særlig Karakter.

For det tredje ønsker jeg, og det er det afgørende, at alle ledige skal have Beskæftigelse, dog naturligvis bortset fra Ledighed ved Arbejdsskifte og den sæsonbestemte Ledighed. Man vil maaske mene, at dette er økonomisk uoverkommeligt for det offentlige. Men det turde være en Fejltagelse. Der var ved den sidste Opgørelse ca. 60 000 langvarigt arbejdsløse, og heraf regner jeg, at kun de $\frac{2}{3}$ vil melde sig til dette Arbejde eller ca. 40 000. Skal de i Løn have ca. 50 pCt. over, hvad de nu faar i Understøttelse, vil det blive ca. 50 Kr. ugentlig eller en Udgift paa 2 Mill. Kr. om Ugen, hvilket ikke er mere end det, som de 60 000 faar i Understøttelse.

Nu kan man være uenig om, hvorvidt Misbruget er saa stort som $\frac{1}{3}$, som jeg her har anslaaet det til, men selv om der intet Misbrug var, vilde det offentlige ved en Udgift af 3 Mill. Kr. om Ugen, hvoraf kun $\frac{1}{3}$ er Merudgift, faa det præsterede Arbejde; og Arbejderne fik en nødvendig Merindtægt. Der opnaas i alt Fald, at ethvert Misbrug af Understøttelsen blev udelukket, og at Arbejde blev sikret dem alle. Naturligvis kan jeg godt se, at denne Opgave er stor, men den er ogsaa vigtig, og jeg vil her henvise til, at paa Midtsjælland har en Række Kommuner skabt Arbejde til alle de ledige inden for Kommunerne paa det nuværende Grundlag, og hvis Arbejdsministeren vil være med til en Ændring i hans i øvrigt prisværdige Lovforslag, tror jeg, vi kan løse denne Opgave, som kan klares af vort danske System.

Maa jeg i denne Forbindelse sige, at for mig staar det som en latterlig Misforstaaelse, naar Kommunerne i en Omtale af den Slags Love taler om Tvang, rent bortset fra at de skulde være de sidste, der er forargede over Tvang. Dette at skaffe Arbejde i Stedet for Understøttelse er ikke Tvang, intet Overgreb mod den personlige Frihed. Derimod mener jeg, at den tvungne Arbejdstjeneste, hvor man vil tvinge de unge ud af Erhvervslivet, vilde være et saadant Overgreb.

Det er vist i Dag klart for alle, at den